

[Ragnhild Andersen.]

lige kjærbølske forslag ind for, at boligstøtte skal ydes til alle tobørnsfamilier, uanset hvor de bor, enten det er i 1) sociale boligselskaber eller 2) private ejendomme, opført med statsstøtte, eller 3) almindeligt, privat, ustøttet byggeri med mere end 2 lejligheder, når ejeren indgår på at lade lejen kontrollere af det offentlige. Vort forslag vil som det oprindelige kjærbølske betyde, at nedsættelsen eksklusiv varme vil andrage 15 pct. af huslejen pr. barn, for enligstillede forsørgere med 1 barn 20 pct., dog ialt højst 75 pct. af lejen.

Ligeledes foreslår mit parti i § 36 g at beholde bestemmelsen om, at alders- og invaliderentnydere, uanset hvor de bor, kan få et lejetilskud, som sikrer dem, at de overalt kan bo lige så billigt som i en kommunal aldersrentebolig. Dette er et forslag af den største betydning, ikke mindst for rentemodtagerne, som mange gange ikke har mulighed for at flytte over i en aldersrentebolig — det har de i reglen ikke —, og som derved også får mulighed for frit at kunne bestemme, hvor de vil bo, idet de alle steder vil være sikre på en billig husleje.

Ligeledes foreslår mit parti i § 36 h at give kommunerne mulighed for at yde særlige begunstigelser i ekstraordinære tilfælde udover lovens normale regler for derved at give mulighed for hjælp til flytning og hjælp til familier med mange børn, for hvem det kniber at komme ind i en til familiens behov svarende lejlighed. Endvidere foreslår vi, at kontrollen med lejen skal fortsætte 20 år efter, at statslån er ydet, selvom lånene er indfriet, således at ejeren ikke, når han finder det i sin egen interesse, kan frigøre sig for kontrollen med lejen.

Overfor disse forslag, som i allerhøjeste grad betyder sociale fremskridt, sociale goder, fremskridt, som betyder støtte til en stærkt påkrævet huslejenedsættelse for mindre familier med børn og til rentemodtagere, betyder det thestrupske forslag svære forringelser, først og fremmest fordi de foreslåede lejenedsættelser først skal anvendes i byggeri, taget i brug efter 1. januar 1950 eller senere, altså 3 år senere end efter det kjærbølske forslag. Dernæst er forslaget langt ringere, fordi det kun anerkender tobørnsfamilier som børnerige, når kommunalbestyrelsen vil træffe bestemmelse om, at disse familier kan få støtte til billiggørelse af huslejen.

Endvidere er det thestrupske forslag en forringelse, fordi det i § 32 nedsætter det oprindeligt foreslåede tilskud på 15 pct. af lejen pr. barn til kun at være 11 pct. af lejen

pr. barn, fordi det ydermere forhindrer et almindeligt tilskud til rentemodtageres husleje, ligegyldigt hvor de bor, blot lejen er kontrolleret. Det thestrupske forslag indsnævrer i allerhøjeste grad grænserne for, hvornår mindrebemidlede forsørgere og aldersrentemodtagere kan få huslejenedsættelse, foruden at det i § 28 giver hjemmel for direkte at forhøje lejen i de sociale selskaber udenom lejeloven. Og medens vort forslag i § 12 går ud på, at lejen ikke må overstige 7 kr. pr. m² etageareal — det betød i det kjærbølske forslag, at statslånet kunne øges til 98½ pct. —, foreslås det nu i det thestrupske forslag, at lejerne kan låne penge af kommunen, men at disse penge gennem 6 års tvangsopsparing skal betaales tilbage igen — altså også en forringelse.

Men også spørgsmålet om, hvornår lejlighederne er taget i brug, anvendes i det thestrupske forslag, som jeg allerede har været inde på, til en forringelse af format, idet som sagt kun lejligheder, taget i brug efter 1. januar 1950, kommer i betragtning, medens vort forslag tilsigter at lade lejligheder, taget i brug fra 1. januar 1947 eller senere, komme med.

Vort forslag er jo allerede kendt af den høje rigsdag. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde gældende, at mine og mit partis synspunkter, som jeg fremsatte her ved første behandling, var ensidige og demagogiske — formentlig på grund af min henvisning til, at vi ikke både kan skabe en betryggende boliglovgivning, såvel på lejelovens som på byggestøttelovens område, og samtidig deltage i oprustningsvanviddet. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard udtalte i foråret — det var vist under landstingsvalget —, at ingen kunne dog for alvor tro, at vi kunne bevare vor sociale standard, samtidig med at vi opruster for mange hundrede millioner kroner. Hvor er så demagogien og ensidigheden henne? Den bliver vist på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards side.

Det ærede medlem gjorde gældende, at han i 1937 med sin lejelov bragte orden i denne lovgivning. Men med sin slet skjulte plan om at tilsløre, at huslejeforhøjelsen i § 77 på 5—6 pct. er en generel forhøjelse, skaber det ærede medlem kaos. Vi har jo den højtærede boligministers ord for, at denne bestemmelse er et figenblad, og såvidt jeg forstod på den højtærede minister, anså han den endog for at være et uskønt figenblad.

Det ærede medlem hr. Ingvar Dahl tager fejl, når han tror, at dette, at 60 pct. af lejerne siger ja, er det samme som, at 40 pct. siger nej. Nej, de passive lejere kommer